

Arrest

nr. 52 230 van 30 november 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. GUL en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een staatsburger te zijn van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 4 juli 2000 trouwde u met X, met wie u al sinds augustus 1999 traditioneel in het huwelijk was getreden. U woonde vanaf uw huwelijk samen met uw man bij uw schoonouders op het adres X, X, Tsjetsjenië.

Uw man had, voor u hem leerde kennen, tot 1997 als strijder in de eerste Tsjetsjeense oorlog gevochten. In 1997 legde uw man de wapens neer en ging terug bij zijn ouders wonen. De broer van uw man, X, die zich na de eerste oorlog bij de rebellen had aangesloten, kwam in augustus of september 2005 terug naar huis in het kader van een algemene amnestie. In het najaar van 2005 kwamen er twee keer militairen langs die uw schoonbroer en uw man vroegen om mee te gaan. Dit gebeurde steeds voor heel korte periodes en zonder dat er geweld aan te pas kwam. In maart 2006 werden uw man en zijn broer echter meegenomen door militairen en dezelfde avond zwaar toegetakeld

teruggebracht. Uw man wou echter niet kwijt wie hen zo mishandeld had en waarom. Uw schoonbroer, die het zwaarst was mishandeld, overleed op 18 april 2006 ten gevolge van zijn verwondingen. Na de begrafenis dook uw man onder. U vroeg hem niet waar hij zich schuil hield omdat hij dat toch niet zou hebben verteld. In augustus en september 2006 kwam uw man twee keer voor een periode van één week terug naar huis, waarna hij steeds opnieuw onderdook. In januari 2007 kwam uw man opnieuw voor korte tijd naar huis. Toen had u een hevige ruzie over het feit dat hij geen derde kind van u wilde en verdween hij opnieuw voor lange tijd. In het begin van 2008 kwam uw man echter opnieuw thuis wonen zoals voor de problemen. Tot mei 2009 kenden u en uw man geen problemen meer. Op 14 of 15 mei 2009 namen militairen uw echtgenoot opnieuw mee. Na twee weken kon de familie hem echter vrijkopen.

Twee dagen na zijn vrijlating vertelde uw man dat hij voorgoed zou vertrekken en vroeg u om mee te gaan. Omdat hij u echter niet vertelde waarheen u zou gaan, weigerde u om mee te gaan en bleef u samen met de kinderen bij uw schoonouders wonen. Sindsdien hebt u uw man niet meer gezien of gehoord.

Twee dagen na het vertrek van uw man kwamen er opnieuw militairen die naar hem vroegen. Omdat u geen antwoord kon geven op de vraag waar uw man was, liet een van de mannen uw oudste zoon op de grond vallen waarbij die zijn elleboog ernstig bezeerde. Uw Russisch binnenlands paspoort werd u ook afgenomen. U stelt dat u niet naar de politie ging om een klacht neer te leggen tegen deze mishandeling, omdat u de militairen toch te machtig zijn.

Enkele dagen na dit incident verliet u Tsjetsjenië op aanraden van uw broer.

U verbleef van mei 2009 tot oktober 2009 in Khasavyurt, terwijl uw broer het vertrek naar Europa regelde.

Op 19 oktober 2009 vertrok u met de auto van uw broer naar Moskou. Op 21 oktober 2009 reisde u verder naar Minsk met de auto. In Minsk wachtte u twee dagen, tot u met een andere auto naar België vertrok. U kwam aan in België op 26 oktober 2009 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Toen u in België was contacteerde u uw broer met de vraag om relevante documenten op te sturen. In februari 2010 stuurde uw broer u uw Russisch binnenland paspoort op, dat in 2009 tijdens het bezoek van de militairen was afgenomen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest in Tsjetsjenië vermoord te zullen worden door militairen omwille van de problemen van uw echtgenoot. U vreest ook dat uw kinderen iets zal aangedaan worden omwille van de problemen van hun vader. U kunt deze vrees echter niet aannemelijk maken voor het Commissariaat-generaal (CGVS).

Wat betreft de problemen die aan de basis liggen van uw vrees, moet er worden geconcludeerd dat uw verhaal op essentiële punten weinig geloofwaardig is.

Ten eerste is het niet logisch dat uw man in mei 2009 nog zou opgepakt worden voor de problemen die hij omwille van zijn broer zou gehad hebben in maart 2006. Het feit dat uw echtgenoot, zoals u verklaarde, vanaf de winter van 2008 tot mei 2009, gewoon thuis leefde zonder zich te moeten verbergen (CGVS, p. 19), maakt de bewering dat hij problemen zou kennen weinig waarschijnlijk.

Indien uw echtgenoot effectief door de militairen zou geïsoleerd zijn, dan is het niet aannemelijk dat hij na anderhalf jaar een normaal leven te hebben geleid en zonder problemen thuis te hebben gewoond, opeens terug zou opgepakt worden omwille van de problemen uit 2006.

Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat u na uw vertrek uit Tsjetsjenië helemaal niet meer hebt geïnformeerd naar hoe uw situatie daar is geëvolueerd (CGVS, p. 5, 21). Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van de vrees voor het leven en het leven van de kinderen kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij een interesse betoont in het verdere verloop van de situatie in het land van herkomst.

Het feit dat u stelt dat u “niet wil weten wat daar aan de hand is” ondermijnd aldus uw beweerde vrees (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat u niet durfde vragen hoe uw situatie in Tsjetsjenië was, is bovendien weinig geloofwaardig gezien u uw broer wel hebt getelefoneerd in verband met het opsturen van uw documenten (CGVS, p. 5).

Bovendien kan vastgesteld worden dat u onaannemelijk weinig weet over de problemen van uw man die de oorzaak vormen van uw vertrek uit Tsjetsjenië.

Zo kunt u op geen enkel moment duidelijk maken waarom uw man precies geïnterviewd zou worden door de militairen. Het feit dat u stelt dat uw man hierover niet wenste te spreken, kan niet volstaan als verklaring waarom u hier niets over kunt vertellen (CGVS, p. 15).

Bovendien stelt u niet te weten waar uw man in de periode van april 2006 tot het begin van 2008 ondergedoken zat en of hij in deze periode nog problemen gekend heeft (CGVS, p. 16-18).

Gezien de enorme impact die problemen van uw man op uw leven hebben gehad sinds maart 2006, is het niet geloofwaardig dat u hier niet meer over weet.

Door het feit dat u niet meer informatie kunt verschaffen over deze uiterst belangrijke elementen in uw asielrelaas, kunt u het Commissariaat-generaal niet overtuigen van de waarachtigheid van de problemen die u aanhaalt.

U legt een Russisch binnenlands paspoort, een huwelijksakte en de geboorteaktes van u en uw kinderen voor als bewijs van uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden.

De manier waarop u beweert uw Russisch binnenland paspoort te hebben verkregen, is echter niet geloofwaardig. U vertelde immers dat uw paspoort werd afgenomen door de militairen, toen die in mei 2009 uw huis binnenvielen. Vervolgens verklaarde u dat uw broer u dit paspoort in februari 2010 had opgestuurd, nadat u hem gevraagd had om de nodige documenten te verzamelen (CGVS, p. 7).

Op de vraag op de hoe uw broer dit paspoort heeft kunnen bemachtigen, moest u het antwoord schuldig blijven.

Toen u gevraagd werd hoe uw broer wist tot wie hij zich moest wenden om uw paspoort terug te krijgen – gezien u steeds spreekt van gemaskerde mannen waarvan u niet weet tot welke dienst ze behoren – kon u geen antwoord geven en begon u te speculeren (CGVS, p. 6-7).

Gezien het hier om een essentieel document gaat dat u identiteit moet bewijzen, is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten op welke manier en van welke personen of instanties uw broer het paspoort heeft bemachtigd.

Het feit dat u dit niet weet, ondanks het feit dat u met uw broer over de telefoon hebt gesproken, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

Daarenboven kan opgemerkt worden, dat de geboorteaktes van de drie kinderen telkens een stempel vertonen van de Migratiedienst nr. 200-015 in Tsjetsjenië de dato 5 oktober 2009, toen u volgens uw verklaringen in Khasavyurt, Dagestan verbleef.

U stelt dat niet u, maar uw broer deze geboorteaktes ging afhalen in Tsjetsjenië (CGVS, p.22). U had op dat moment ook uw paspoort niet in uw bezit (CGVS, p. 9).

Op basis van informatie beschikbaar op het CGVS, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, moet echter vastgesteld worden dat het niet geloofwaardig is dat uw broer, en zonder uw paspoort, de vermelde stempels heeft bekomen van de Federale Migratiedienst. Op basis van deze informatie moet minstens één van beide ouders zich aanmelden, en moet men (onder andere) in het bezit zijn van het origineel paspoort.

Verder legt u ook documenten voor die moeten aantonen dat uw echtgenoot in de eerste Tsjetsjeense oorlog heeft gestreden. U verklaarde dat hij in 1997 de wapens neergelegd heeft (CGVS, p. 5). Het feit dat uw man zou hebben gestreden in de eerste Tsjetsjeense oorlog wordt in deze beslissing niet ontkend, maar kan uw asielrelaas echter niet ondersteunen. Zoals u immers zelf verklaarde, zou uw gewoon thuis geleefd hebben in de periode van 1997 tot 2005, zonder dat er sprake was van enige vervolging (CGVS, p. 6). Uw man kende dus duidelijk geen problemen omwille van zijn activiteiten in de eerste oorlog. De documenten die aantonen dat uw man actief was in de eerste oorlog tot 1997 kunnen uw relaas over zijn problemen 12 jaar later in 2009 dan ook niet ondersteunen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om

kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 april 2010 een schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62, van de artikelen 48/3 en 48/4, van artikel 51/8 van voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; zij roept een kennelijke appreciatiefout in en ook machtsoverschrijding.

Verzoekster laat gelden dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Er zijn in haar relaas geen tegenstrijdigheden vast te stellen en zij heeft documenten voorgelegd; zij stelt haar identiteit en deze van haar kinderen te hebben aangetoond en legt ook het bewijs neer van de activiteiten van haar echtgenoot tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog.

Zij verklaart dat haar man in april 2006 vertrok en pas terug thuis kwam in de winter van 2008 tot hij in mei 2009 door militairen werd meegenomen. Hij ging er van uit dat hij na vanaf april 2006, 2,5 jaar te zijn weg geweest, niet meer gezocht zou worden door de militairen.

Zij stelt dat haar echtgenoot haar niets wou zeggen over zijn activiteiten, noch over zijn verhoor door de militairen, gezien in de Tsjetsjeense maatschappij het de gewoonte is dat vrouwen zich niet met mannezaken moeien.

Zij herhaalt dat haar paspoort door militairen meegenomen werd in 2009 en dat haar broer op haar vraag, dit stuk kon bemachtigen. Zij vermoedt dat een van de vrienden van haar broer, via contacten met controleposten op de bouwwerf in haar dorp van een residentie van een adjunct van de president, het paspoort heeft bekomen. Zij verklaart wat betreft de geboorteaktes van haar kinderen, zij haar broer volmacht heeft gegeven.

Verzoekster legt het feit dat haar echtgenoot met rust werd gelaten in de periode 1997-2005 uit doordat Kadirov toen aan de macht was en dat vanaf de moord op hem de situatie ineens veranderd was; de problemen van haar man begonnen toen zijn broer terug thuis kwam wonen in augustus of september 2005 en deze laatste kort na zijn terugkeer vermoord werd.

Verzoekster voert aan dat gezien het feit dat de motieven van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire bescherming, geheel of gedeeltelijk gebaseerd zijn op algemeenheden, gelijklopend met haar asielrelaas, de commissaris-generaal tot een verkeerde beslissing komt.

Zij verwijst naar het verslag waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarin gesteld wordt dat het land van herkomst van verzoekster zich in een chaotische toestand met illegale vervolgingen, verdwijningen, moorden,... bevindt.

Verzoekster verzoekt om erkenning van de status van vluchteling, minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari

2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verweerder laat terecht gelden dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat de verklaringen van verzoekster verkeerd zouden zijn weergegeven of geïnterpreteerd.

Verzoekster stelde omtrent de leefomstandigheden van haar echtgenoot na zijn terugkeer, dat zij "gewoon" leefden (Vraag: "*Man komt terug in 2008, wat gebeurt er daarna?*"; Antwoord: "*Niets gebeurde er toen, wij woonden zoals anders*"; zie het verhoorverslag van 8 maart 2010, p. 19).

Uit verzoeksters stelling dat haar man thuis bleef, kan niet worden afgeleid dat hij ondergedoken zou hebben geleefd zoals verzoekster in haar verzoekschrift poogt te suggereren. Deze suggestie is bovendien in strijd met verzoeksters stelling in haar verzoekschrift dat haar echtgenoot "*ervan uitging dat hij niet meer gezocht zou worden door de militairen*".

De bestreden beslissing stelt op goede gronden dat "*het feit dat uw echtgenoot, zoals u verklaarde, vanaf de winter van 2008 tot mei 2009, gewoon thuis leefde zonder zich te moeten verbergen (CGVS, p. 19), maakt de bewering dat hij problemen zou kennen weinig waarschijnlijk. Indien uw echtgenoot effectief door de militairen zou geviseerd zijn, dan is het niet aannemelijk dat hij na anderhalf jaar een normaal leven te hebben geleid en zonder problemen thuis te hebben gewoond, opeens terug zou opgepakt worden omwille van de problemen uit 2006.*"

Verzoeksters verklaring dat het niet haar keuze was, noch deze van haar man dat hij werd meegenomen, verandert in niets aan deze vaststelling.

Aangaande de uitleg van verzoekster omtrent haar minieme kennis van de problemen van haar man, antwoordt verweerder terecht dat zo verzoekster stelt dat zij vreest voor haar leven omwille van de activiteiten en problemen van haar echtgenoot, van haar verwacht mag worden dat zij zich inlicht over zijn activiteiten en problemen; haar gebrek aan kennis daaromtrent keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

De uitleg in het verzoekschrift om te beschrijven hoe verzoekster terug in bezit kwam van haar paspoort, is pure speculatie. Bij haar verhoor op 8 maart 2010 verklaarde verzoekster dat zij niet wist hoe haar broer in bezit raakte van haar paspoort (zie het verhoorblad, p. 7) en stelde dat zij hem nooit om uitleg vroeg (zie p. 8) in dit verband.

Als antwoord op het motief dat: *“Daarenboven kan opgemerkt worden, dat de geboorteaktes van de drie kinderen telkens een stempel vertonen van de Migratiedienst nr. 200-015 in Tsjetsjenië de dato 5 oktober 2009, toen u volgens uw verklaringen in Khasavyurt, Dagestan verbleef.*

U stelt dat niet u, maar uw broer deze geboorteaktes ging afhalen in Tsjetsjenië (CGVS, p.22). U had op dat moment ook uw paspoort niet in uw bezit (CGVS, p. 9).

Op basis van informatie beschikbaar op het CGVS, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, moet echter vastgesteld worden dat het niet geloofwaardig is dat uw broer, en zonder uw paspoort, de vermelde stempels heeft bekomen van de Federale Migratiedienst. Op basis van deze informatie moet minstens één van beide ouders zich aanmelden, en moet men (onder andere) in het bezit zijn van het origineel paspoort.” houdt verzoekster nu voor het eerst voor dat *“zij haar broer volmacht heeft gegeven”*. Daarenboven toont verzoekster de mogelijkheid van een geldige volmachtgeving in deze niet aan.

Op het verweer van verzoekster dat het opmerkelijk is dat haar echtgenoot met rust werd gelaten in de periode 1997-2005 dat president Kadirov aan de macht was en nadat hij vermoord werd, de situatie ineens veranderde en dat de problemen van haar man begonnen zijn toen zijn broer terug thuis kwam wonen in augustus of september 2005 en deze laatste kort na zijn terugkeer vermoord werd, antwoordt verweerder terecht dat deze uitleg niet overtuigt; inderdaad maakt verzoekster niet aannemelijk dat de activiteiten van haar man tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog aan de basis liggen van de voorgehouden moeilijkheden in mei 2009.

Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Deze blijven derhalve behouden en dragen de weigeringsbeslissing. Aan het asielrelaas van verzoekster wordt geen geloof gehecht. De vluchtelingenstatus voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet kan niet worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar vraag tot subsidiaire bescherming in hoofdorde dezelfde elementen aanhaalt als deze in haar asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a en b van voormelde wet.

Voor zover verzoekster zich beroept op de algemene situatie in haar land, toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, §2 c van voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, kan niet worden toegekend.

Het ontgaat de Raad hoe de bestreden beslissing van de commissaris-generaal artikel 51/8 van voormelde wet van 15 december 1980 -dat betrekking heeft op een bevoegdheid van de minister of diens gemachtigde met betrekking tot de inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag- (zie het verzoekschrift, p. 8) schendt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE